

Bl. č. 20) rozhodnuto, že trestní soudce, máli rozhodovati o obžalobě pro přeštek dle § 323 a 324 tr. z. (návrat osoby policejné vypovězené), jest nejen oprávněn, nýbrž přímo povinen zkoumati, zdali nález vypovídací byl vydán na základě specialního zákona, tudíž zdali o zákonnosti vypovězení není pochybnosti. Vypovídací právo obce ve smyslu cit. čl. III. jest chráněno rovněž trestním ustanovením § 324 tr. z. (plen. roz. ze dne 31. října 1889 č. 7376, sb. č. 1304), a dopouští se tudíž i ten, kdo z obce byv řádně vypovězen bez dovolení opět se vrátí, přestupku, který se tresce vězením od 1 do 3 měsíců.

Vypovězení (v právu trestním) záleží buď ve vypovězení ze země, kteréž se vyslovuje jakožto zotřzení trestu žaláře při zločinech, nebo jest jako vyhostění trestem vedlejším (hlavní trest v širším smyslu dle § 240 tr. z.) při přečinech a přestupcích nebo zotřzením trestu při přestupcích důchodkových (§§ 73—76 tr. z. důch.). Vypovězení ze země může býti vysloveno toliko proti cizincům, k nimž náležejí i příslušníci koruny uherské (plen. roz. ze dne 9. prosince 1880, sb. č. 294) a musí se vztahovati vždy na všechna království a země v říšské radě zastoupené. Vypovězení ze země musí býti vysloveno v trestním rozsudku vyneséném proti cizinci pro zločin v cizině spáchaný (§ 40 tr. z.).

Vyhostění jest buď vypovězení z určitého místa (kteréž však nesmí býti domovskou obcí toho, jenž má býti vyhostěn, min. nař. ze dne 19. května 1858 č. 79 ř. z.), jež se vztahuje vždy na celý policejní obvod (rayon), k němuž toto místo náleží (nař. min. ze dne 10. května 1852 č. 106 ř. z.), nebo vypovězení z jednoho neb i ze všech království a zemí v říšské radě zastoupených, jehož však může býti použito ve shora naznačeném smyslu jedině proti cizincům. Vyhostění vyslovuje se na určitou dobu nebo dle povahy trestného skutku a dle okolností i na čas neurčitý. Vyhostění ze všech království a zemí na říšské radě zastoupených může se státi podobně jako vypovězení ze země jedině na vždy (plen. roz. ze dne 3. června 1887 č. sb. 1066). Vypovězení může býti vysloveno toliko při oněch přečinech a přestupcích, na něž zákonem výslovně jest stanoveno (plen. roz. ze dne 28. února 1889, sb. č. 1255). Nešetření zákazu s vypovězením ze země nebo s vyhostěním spojeného, totiž nevraceti se v obvod zakázaný, jest přestupkem dle §§ 323 a 324 tr. z., který se tresce, vztahuje-li se vypovězení na všechna království a země na říšské radě zastoupené vězením od 1—3 měsíců, v případě opakování tuhým vězením od 3—6 měsíců, při vyhostění pak z jednoho místa nebo z jedné korunní země vězením od 1—3 měsíců, které v případě opakování může býti změněno v tuhé vězení.

Dle § 36 osnovy nov. tr. zákona může býti proti osobám, kteréž byly odsouzeny k trestu na svobodě pro trestný skutek čelící proti bezpečnosti osoby nebo majetku nebo proti veřejné mravnosti, nalezeno na vypovězení z určitého místa, okresu, země neb i z celého obvodu platnosti zákona, jeví-li se setrvání odsouzeného v těchto místech nebezpečným. Vypovězení může býti vysloveno proti cizím státním občanům na určitý čas nebo na vždy, proti tuzemcům toliko na určitý čas, jehož délka má býti stanovena dle okolností. Nedovolený návrat vypovězeného jest přestupkem a tresce se vazbou od 6 hodin do 2 měsíců, kterýžto trest může býti zotřen a s přidržením k práci spojen. (Srv. čl. Vyhostění.)